

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

ВИКЪТ НА КРЪВТА

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Към сърцето ти.....	3
1. Освободената Кръв.....	5
2. Призивът за Раните Господни.....	11
3. Раната от бичуването.....	14
4. Раната от трънения венец.....	18
5. Раната от гвоздеите в ръцете и нозете.....	23
6. Раната в ребрата от копието на Рим.....	29

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми приятелю!

Който и да си, какъвто и да си, където и да си, аз моля Живия Господ и Бог да се разкрие пред сърцето ти със словото в тази книга, както Сам Той се разкри на мен и моето сърце. Аз искам моят Господ да изгони от теб неверието на Тома и да положи в теб копнежа на Павел. Понеже времето, в което живеем, ще ражда все повече съмняващи се и невярващи човеци. А Господ иска всеки от нас да внимава в съдбоносните Му думи. Спомни си как Той ни е казал:

“Обаче, когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?”¹

Аз не зная колко вяра ще намери Господ на земята, но съм убеден, че на земята Неговата вяра не може да живее в никого. И в самият въпрос на Господ имаше такава дълбока тайна, щото в желание да я разбера и проумея аз отворих сърцето си за всичките прекрасни откровения на тази книга. Понеже от следването и покоряването на Господ през последните десет години аз разбрах, че Той ще намери вяра само на Небето и само в онези, които са преселени от Святия Дух, за да живеят в небесните места, далече по-горе от всяка тъмнина, от всеки грях и злина. Но виждаш ли, винаги между последователите на Синът Божий ще има по един Юда и по един Тома. И ако за Юда аз не искам и да мисля, понеже вече е предал Исус за сребърниците на този свят, то за Тома имам такава любов в сърцето си и такъв копнеж в духа си, щото зная, че Господ ме подбуди да мисля за всички онези, които никога не са познали явлението на Исус в живота им, ако и да са Го изповядали и приели като Господ.

А сега те моля да тръгнеш с мен и Исус в дълбочините, които ще ти разкрие тази книга. Защото с нея Сам Господ ще влезе в живота ти, ще хване ръката ти и ще я положи на раните Си, за да паднеш в коленете Му и да изповядаш в сърцето си пред Него:

“Господ мой и Бог мой!”

¹ (Лука 18:8)

Нека Святият Дух те загърне с цялата Божия Милост и Благост, за да разбереш духовните предизвикателства на тази пророческа книга. И докоснат от Исусовите думи, да заживееш така, както Той иска.

Амин и Амин!

1. ОСВОБОДЕНАТА КРЪВ (ВИДЕНИЕТО С РАНИТЕ ГОСПОДНИ)

Искам да знаеш, скъпи ми приятелю, че в последните месеци на моето стоене и служба пред Господа, аз преживях гонение, което още повече ме приближи до Исус. Чародействата, угнетенията, притесненията, хулите и злобата против мен станаха толкова естествени, колкото е естествена сянката на човек, огрян от слънце. А в огъня на всяко страдание духовното естество на човека става толкова податливо към духовния свят, щото много често духовните очи се отварят и по Волята на Бога можеш да видиш онова, за което мнозината са слепи. Аз знаая, че две хиляди години на земята се проповядва Спасението на Господ Исус. Аз знаая, че Той е силен да променя живота на стотици и хиляди хора. Но аз се убедих и в друго, а именно в това, че ако преди две хиляди години Исус запали едно огнище, чиито пламъци докосваха и запалваха сърца, то днес огнище вече не можеш да откриеш. Само тук-там човеци с пламъчета в сърцата си, които не са били угасени от духа на света. Ето затова в тези последни дни Господ се явява и говори чрез слугите Си, та дано намери сърца, които да се покаят и възвърнат към Него.

Когато Исус реши да ме посвети в написването на това слово, Той ми даде видение. Святият Дух ме посети с голяма сила и аз се намерих в Живото Евангелие. Погледнах около себе си и видях само на няколко метра пред очите си Господ Исус. Той вървеше по пътя към Голгота, блъскан от римски войник, а на няколко метра пред Него вървеше киринеецът Симон, който носеше Кръста Му. Около моя страдащ Господ имаше шумна крещяща тълпа от стотици хора, които Го гледаха с такава злоба в очите, че не е възможно да се предаде, нито да се опише. И изведнъж в самото видение стана нещо странно. Аз видях как от прокъсаната дреха на Исус, там, където прозираха раните от бичуването, започна да свети Небесна Светлина. Тази Светлина излезе от Тялото на Спасителя и се опитваше да докосне сърцата на човеците, но те я отблъскваха, понеже отвътре, изсред тях, аз виждах вълчи зъби, които яростно се затваряха и отваряха. След това отново погледнах на Спасителя

и видях как същата тази Светлина излезе и от главата Му, на която буквално бяха набучили трънен венец. Самите тръни се впиваха в челото и слепоочията на Исус и оттам течеше кръв. Но аз вече не виждах течащата кръв, а само Светлина. И ето, че когато моят Господ бе заведен на мястото Голгота, стана така, че римският войник Го блъсна и Той падна до Кръста. А след това Го наобиколиха още много римски войници и като хванаха ръцете Му и ги привързаха с въжета, забиха пирони в тях. После сториха същото и с краката на Господ. След това, дърпайки с въжета, изправиха Кръста и краят му влезе в земята в предварително направен тесен ров.

В този момент Святият Дух отново ме подбуди да гледам на Исус. И аз отново приковах погледа си върху раните Му.

Това не бяха рани! Това бяха врати!

През самите прободени места изтичаше такава Светлина, каквато аз не бях виждал никога в живота си. Понеже моят Господ много пъти ми се беше разкривал в Слава и великолепиe, но от това видение всички мои предишни спомени избледняха. Самата Светлина от раните Господни ме накара да разбера, че тя е най-скъпоценното, към което винаги се е стремил духът ми и сърцето ми.

Разбираш ли ме, братко мой? Разбираш ли думите, които ти говоря?

Всеки човек се ражда с търсещ дух и със сърце, което иска да напълни. А след това през целия си живот го пълни и то все остава недоизпълнено. Но когато Отец му даде да пристъпи до Кръста на Голгота и да види раните на Исус, то тогава Самата Кръв Господна се влива в това сърце и то разбира, че е намерило всичко, което е търсило и искало. Всичко, което му трябва. Всичко, от което има нужда. Аз бях препрочитал хиляди пъти посланията на Павел и някои негови изповеди първоначално ме смущаваха, но сега, когато стоях пред Кръста и гледах на Светлината в раните на Исус, разбрах прекрасно какво е имал предвид Апостолът, когато е писал:

“...защото бях решил да не зная между вас нещо друго, освен Исуса Христа, и то Христа разпнат...”²

² (I Коринтяни 2:2)

В този миг, още, докато бях под въздействието на видението, аз паднах на коленете си призовах с цялата си сила моя Господ. Искях Той да ми обясни защо ми дава това видение. Искях да разбера самия призив на Святия Дух, с Който Господ ме посещаваше. И точно тогава видението се прекрати и аз усетих как до сърцето ми застана моят Господ. За разлика от други видения, когато погледът на сърцето ми беше насочван към други изяви на Исус, тук, в това Негово идване, аз изцяло бях погълнат от желание да гледам раните Му. Затова Той ме попита:

“Все още ли не разбираш защо получи това видение? Все още ли не знаеш защо те призовах да видиш раните Ми?”

Отговорих:

“Господи Исусе! Кой може да знае що има в Сърцето Ти, освен Духът на Истината, Който ме изпълни и вдигна в Живото Евангелие? Аз гледах на Твоите рани и те бяха за мен най-съкровената жажда на духа и сърцето ми. И сега Те моля, кажи ми, защо ми даде това видение?”

Исус протегна прободената Си ръка към мен и докосна главата ми. А после каза:

“По Волята на Отец си се родил във време на бунтовни и непокорни човеци. По Волята на Отец си бил призван да дадеш Словото на Пророческия Дух за онези, които слушат, а не чуват, гледат, но не виждат, нито разбират.

Защото колцина са онези, които гледат на раните Господни така, както Аз искам? И ако Моите рани правят духа ти да жадува да приеме Светлината, излизаща от тях, то разбираш ли, че вътре в теб има един вик на Кръвта Ми?

Вик, който е силен да извърши най-превъзходната и съвършена съдба за Царството. Понеже Аз те поръсих с Кръвта Си и Моята Кръв е върху тебе. И ако някога кръвта на Авел викаше към Отец из земята, то Моята Кръв вика към тебе от Небето и от сърцето.

Въпросът е: Ще разбереш ли ти нейния вик? Ще разбереш ли защо те вика Кръвта Ми и какво иска да извърши тя?”

“Господи, от всичко, което Си ми дал да зная, аз мога да кажа, че Твоята Кръв ми дава опрощение и Вечен Живот. Тя ме измива от греховете

ми и ме прави чист. Тя ме възстановява пред очите на Отца. Тя ме прави Божие дете...”

Тогава Исус добави:

“Да, Стефане! Наистина Кръвта Ми върши всичко това. Но тя върши и много други неща, които не са ви проповядвани, нито са ви били дадени като пример, който да следвате. Понеже през целия Си Живот на земята Аз се приготвих именно за времето, когато Кръвта Ми ще говори от Небето и то по-добри неща от Авеловата. А за да говори Кръвта, тя трябва да бъде освободена. Видението, което ти дадох, иде да ти покаже какво може да извърши освободената Кръв...”

Думите на Исус бяха повече от дълбоки. Нещо повече. Колкото и да се напругах, все още не ги разбирах. И аз Го попитах отново:

“Какво искаш да кажеш, Господи? Как да разбирам Твоята освободена Кръв?”

А Исус отговори:

“Разбирай я именно като освободена, а не като затворена в Тялото. Защото, ако Кръвта е в Тялото, тя дава Живот на Самото Тяло, но когато бъде освободена, тя ще даде Живот на мнозина!

Помисли тогава кога дойде твоето спасение и Вечен Живот? Не тогава ли, когато Човешкият Син проля Кръвта Си за теб? Би ли имал ти Вечния Живот, ако нямаш допир до Кръвта, която ти го дава?”

“Не, Господи! Само Твоята Кръв ми дава този Вечен Живот...”

“Имай тогава разбирането, че за да получиш Вечния Живот, то е трябвало Моята Кръв да бъде освободена от Моето Тяло, за да бъде поръсено с нея твоето сърце.

Ако Аз бях живял на земята заради Себе Си, то бих ли пролял Кръвта Си за теб? Ако Ме вълнуваше само Собствения Ми Живот, а не твоя живот, то би ли имало Спасение?

Но ето затова Отец Ме послуша от Святото Си Небе и направи врати за Моята Кръв. Вратите, които и ти видя. Раните Господни, през които струи Благостта и Любовта на Отца...”

Думите на моя Спасител бяха най-прекрасните и съкровени думи, които някога Той бе ми говорил. И аз, развълнуван и потресен, попитах Господ:

“Господи, нима искаш да кажеш, че именно Твоите рани бяха вратите, през които до мен дойде Любовта и Благостта на Отца?”

“Не просто това! Моите рани са не просто врати, през които Отец докосва и спасява сърцата. Моите рани са врати, през които трябва да минат всички, които Ме любя.

Защото не е достатъчно Светлината на Отец да минава през раните Ми, за да идва при вас. Трябва и вие да минете през раните Ми, за да отидете при Него. Защото когато хванах ръката на Тома и я положих в пробитите Си ребра, не само Светлината на Отца дойде до него, но и той отиде в Светлината на Отца, за да възкликне сърцето му:

“Господ мой и Бог мой!”

Там, в мига, когато Тома докосна раните Ми, той с духа си беше преселен в онази Слава и пълнота, в която не само Ме позна като Господ, но се докосна и до Отца Ми. Ето защо всичките Ми братя и сестри трябва да разберат, че когато Моята Кръв влезе в сърцата им и им даде Вечния Живот, тя винаги ще иска да излезе навън и да бъде свободна. А Кръвта става свободна само чрез раните! Ако няма рани, няма и Кръв. Тя е вътре, но никой няма да я почувства, нито да я усети. Блажени и Свети онези, които Ми позволят да вляза в тях и да заживея вместо тях. Тогава и те непременно ще приемат в себе си белезите на Господ. Защото Аз не желая да правя нищо друго в сърцата на Моите, освен да освобождавам Кръвта Си в тях и те да имат Моите рани в живота си. Само така се отварят вратите на Вечното Спасение. Само така Аз мога да стана реален в живота на човеците...”

Слушах Господ и сърцето ми се разтваряше в пълнотата на Неговата Благост и Любов. Затова Му казах:

“Господи, едва сега от прекрасните Ти думи разбирам какъв е бил животът на Апостола Ти Павел. Понеже в посланието си той писа:

“Отсега нататък никой да ми не досажда, защото аз нося на тялото си белезите на [Господа] Исуса...”³

И ако, несъмнено, Павел е имал Твоите белези, то той се е съразпнал с Теб, за да бъдат Твоите рани, Господи, свидетели и на неговия живот за Тебе...”

Исус се усмихна на думите ми, а после каза:

“Ето за тези най-дълбоки и важни истини на Вярата ще те вдъхновя да напишеш в тази книга. Защото днес Отец Ми определя време за Моите рани. Всеки, който придобие в живота си Моите рани, ще придобие и Моя Вечен Живот.

Никой, в когото не свидетелстват раните Господни и ги няма изявени в живота си, няма Вечния Живот!

Защото силата на Живота е в Кръвта. А силата на Кръвта е в раните. А силата на раните е в Жертвата. А силата на Жертвата е в Любовта. Онзи, който Ме люби, с радост ще поиска да пострада за Името Ми и така раните Ми ще се явят в живота му. Онзи, който не Ме люби, няма да поиска да пострада за Името Ми. И такъв ще свидетелства с целия си живот, че няма Моята Кръв, нито копнежа на Духа, нито призива на Отца.

Днес Аз отново ще навестя Моите! Днес Аз отново ще навестя всички, които като Тома са станали съмняващи и колебаещи се.

Ето, казвам, и праведни думи излизат от устата Ми:

Подайте ръцете си и Аз ще ги хвана и положа на прободените Си ребра! Отворете очите си и Аз ще ви покажа прободените Си ръце! Смирете сърцата си и Аз ще ви напълня със Самия Себе Си! Освободете Кръвта Ми и тя съвършено ще напомни за себе си!”

След последните Си думи Господ направи видението да се прекрати и само след миг аз се намерих пред моята библия, преизпълнен от знанието и Светлината на Духа, с които седнах да запиша всичките скъпоценни думи на тази книга.

³ (Галатяни 6:17)

2. ПРИЗИВЪТ ЗА РАНИТЕ ГОСПОДНИ

Скъпи братко! Аз искам да бъда сигурен, че не си повярвал напразно и дълбоко в себе си носиш убеждението, че принадлежиш на Господ, Който те е изкупил с Кръвта Си. В света има толкова много суетна вяра, толкова изкористени истини, толкова извратени прочити на Библията, щото не е никак чудно, че всички пътища към ада са аргументирани като доктрини за някакво спасение от някакъв бог. Само че Богът, за Който ще ти говоря в тази книга, е твърде Свят и Превъзвишен, за да си позволиш дори и мисълта да Го определиш и снишиш до човешки кантари. Той е не просто Бог. Той е Единственият Бог. И би било чудесно, ако си хванал Неговата ръка, а не някаква мазна и потна ръка, която не се е научила на нищо друго, освен да събира пликовете с десетъци и дарения и да върти кожения волан на лъскава лимузина. Аз все още знам, че не познавам напълно Господ Исус и със сълзи на очи Го моля да прости всичкото ми незнание и цялото ми несъвършенство. Но виждаш ли, когато в живота ти дойде именно Той, тогава същото това Евангелие, което четеш, оживява вътре в теб. То експлодира с помазание и вдъхновение. То изригва и напират и не те оставя, докато не доведеш под властта му всички, които обичаш и които Господ иска да докосне чрез теб.

Ето затова аз пиша книги. Защото когато Господ ми дава откровенията Си и иска да ме просвети, най-пагубното, което бих сторил е да си направя спестовна касичка за лични откровения, когато братята ми не просто умират, но погиват от пипалата на заблудата. Ето защо искам много да внимаваш на тази тема, защото с нея Господ ще те въведе в разбирането на един Свой съвършен призив. Нека сега ти прочета този призив:

“Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си, и така нека Ме последва. Защото, който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си, заради Мене, ще го намери...”⁴

Виждаш ли, братко мой, тези думи? Знаеш ли колко малко хора искат да ги живеят? И знаеш ли колко много човеци предпочитат да отидат след

⁴ (Матей 16:24-25)

първия лъскав идол, готов да им даде пари и помощи, но не и след Онзи, Който проля Кръвта Си за тях?

Когато аз попитах Исус как да разбирам призива Му и защо мнозина не искат да живеят именно тези Негови думи, Той ми каза:

“Аз никога не съм изговорил нито една Моя дума заради човеците. Всичките Ми думи в Евангелията и изобщо цялото Ми учение съм го изговорил и утвърдил заради Себе Си. Ти нямаш силата да извървиш Пътя Ми, да говориш Истината Ми и да покажеш Живота Ми. Аз съм Този, Който върви по Пътя Си, говори Истината Си и живее Живота Си. И ако някой иска да дойде след Мен, то такъв трябва да знае, че никога неговият “аз” няма да иска да Ме последва. Единственият, Който може да Ме последва, съм Аз!”

Думите на Господ в първия момент ми се сториха странни, но после разбрах колко дълбока и всеобхватна е мъдростта на Исус. Тогава Му казах:

“Господи, ако някой се отрече от себе си, той престава да живее за себе си и от себе си. И Ти влизаш в сърцето на този човек, за да изживееш Твоя Живот вътре в него. Така ли да Те разбирам?”

“Точно така Ме разбирай! И проумей, че белезите на Моето Присъствие в теб, са същите, които Аз имах в Живота Си. Защото виж и прочети призива Ми още веднъж. Аз не просто ти казвам да Ме следваш. Аз ти казвам да вдигнеш кръста си. А за какво служи един кръст? Защото религиозните ще ти кажат, че той им служи, за да си го носят и показват, че са вярващи...”

“Господи, един кръст е за това, щото човек да се съразпне с Тебе на него, така че да има в живота си белезите на Твоите рани. Така разбирам Твоя призив!”

Господ се усмихна и аз разбрах, че отговорът ми е правилен. А после отново каза:

“Когато вдигнеш кръста си и Аз заживея в сърцето ти, тогава предизвикваш всички сили на Злото. Те вече виждат не теб, но Мен, Който живея в теб. Тогава Отец Ми допуска да пострадаш за Мене и да станеш съучастник на Моите страдания, за да наследиш и Моята Слава.

Как мислиш тогава? Ще се явят ли раните на Господ в живота ти? И не е ли Моят призив с вдигането на кръста именно затова - за да се явят Господните рани в живота на Моите последователи?

Защото с раните ще стане явна и Кръвта, а с Кръвта - явен и Духът, Който свидетелства на нея.

Как някои искат да покажат свидетелството на Святия Дух, когато нямат Моите рани, за да свидетелства и Моята Кръв? Но Аз говоря по Дух и думите Ми са Дух и Живот. И нека никой не ги разбира превратно. Нека всеки, който иска да изпитва себе си, види духовно Моите страдания и пожелае да участва в тях. Защото Аз пролях Кръвта Си много пъти и всеки път някоя от раните Ми свидетелстваше за Мене.

Виж сега Моите рани! И нека ги види всеки, който прочита Моите думи, записани тук. Така непременно раните Ми ще се превърнат в Небесни врати за всички Изкупени, а Верността на Завета Ми - единствен начин да влязат през тях..."

След последните Си думи Господ започна да ми показва видения, в които аз разбрах съвършената Светлина на думите Му.

Виж тези видения, братко мой, за да имаш най-прекрасната от всички възможни привилегии - привилегията да пострадаш за Господ и Неговите рани да се явят в живота ти. Амин и Амин!

3. РАНАТА ОТ БИЧУВАНЕТО

Готов ли си да следваш Господ? Готов ли си да тръгнеш по Пътя Му?

Тогавя просто остави настрана всичките мухлясали доктрини и тръгни след Него в Живото Евангелие. Ти сам знаеш от своите прочити на божествените писания, че Исус беше мразен и презиран от религиозната власт на Израил. Господният народ винаги е имал една тежка верига, която е оковавала нозете му и всред Верните на Бога винаги са се намирали човечи, родени от **“баща дявола”**, които желаят да вършат **“похотите на баща си”**. Не беше възможно Божият Син да дойде в свят, който диша смърт и насилие и дяволът да не Го вземе на прицел. Не беше възможно Онзи, Който даряваше Живот и Светлина, да не бъде намразен от онези, чиито уста винаги са били **“гроб отворен”**. И понеже нашият Спасител не дойде да наруши Закона, но да го изпълни, то и затова в тази първа рана съществено място има Законът. Ти може би ще се учудиш как е възможно Законът да има пръст в раните на Господ, но помисли, че Законът изискваше жертва за грехове, а Исус стана Тази Жертва. И Той не просто стана Жертвата, но предизвика всички тъмни сили и самият Сатана.

Виж сега видението, което ми даде Господ, защото без него и аз самият бях сляп за първата рана на Исус.

Пред очите на сърцето ми Спасителят разкри особена гледка. Аз се намирах в самия Ерусалимски Храм, макар и Исус да не беше до мен. Тогавя в сърцето си разбрах, че Господ щеше да се изяви като участник в самото видение. Аз започнах да разглеждам нещата около себе си. Видях стотици, а може би хиляди човечи. Имаше огромна глъчка около масите на търговците и среброменителите. Кантарите се люлееха и аз виждах как по тях лъщяха сребърници. Агнета блееха, гълъби гугукаха, волове мучаха. Главни свещеници и книжници вървяха бавно, а онези около тях, които ги виждаха, се навеждаха и ги славеха с поклоните си. Храмът на Отец в действителност бе се превърнал на разбойнически вертеп. Святото място, построено, за да бъде молитвен дом на всичките племена, бе станало място за бизнес, чейндж, далавера и измама. Нещо повече - Святият Дух насочи погледа ми по духовен път и аз видях, как на самия покрив на

храма седеше Луцифер. Това дори не ме учуди, защото от евангелския разказ знаех, че той беше този, който заведе Исус до крилото на Храма и Го изкушаваше да се хвърли и изпита Бога. На лицето на Луцифер имаше блажена усмивка. Това бе неговото място и неговата мерзост. Но ето, че тълпите се раздвижиха така, сякаш, че над всички тях премина вълна от вятър. Те просто се разлюляха. И не просто самите те, колкото стреснатия дух на самото място. Тогава видях Исус. Той светеше в Небесна Светлина и удивляваше онези, които Го гледаха. Моят Господ сплете бич от върви и започна да удря с бича по гърбовете на търговците и среброменителите, като викаше:

“Не правете Бащиния Ми дом - дом на търговия! Писано е, че Домът на Отца Ми ще се нарече молитвен дом, а вие го направихте разбойнически вертеп!”

След думите Си Господ започна да обръща масите и теглилките на търговците, така че по земята се разпиляха стотици сребърници, а бичът Му все така удряше сащисаните и невярващи на очите си търговци. Всичко, което моят Господ стори, накара Луцифер да изреве болезнено от покрива на самия храм. И ето думите, които Луцифер в яда си изрече против Господа:

“Зъб за зъб, око за око, бич за бич. Аз непременно ще отмъстя за това унижение! Да, непременно ще отмъстя!”

След последните думи на дявола видението се прекрати и Господ застана до мен, като ми казваше:

“Кой от вас може да види, че ако получих първата Си рана, то е защото и лукавия получи раната си? Бич за бич, Стефане! Защото ако Пилат Ме бичува и предаде на смърт на кръст, то това стана, за да се изпълни Законът. И ето, днес призовавам всички, които искат Моите страдания, за да придобият и Моята Слава:

Изгонете търговците от Храма Ми! Изгонете духа на света, който мърси Святостта на Отца Ми! Изгонете всички онези, за които Господ вашият Бог е станал бизнес и просперитет! Аз никога не съм посещавал сърцата на разбойници и крадци! Аз никога не съм свидетелствал в тяхна полза. Но идва времето, когато Кръвта Ми

ще свидетелства против такива. Помисли, момчето Ми, не ти ли дадох и на Теб бич от върви, за да изгониш търговците от Храма. Не написа ли ти с Моето помазание и водителство една трилогия, която беше бич в ръката на твоя Господ?”

“Да, Господи Исусе! Написах я!”

“А след това какво дойде в живота ти? Не те ли похулиха? Не те ли оплюха? Не те ли намразиха? Не започна ли да плющи върху гърба ти бича на омразата от всички Пилатовци в Храма, така че да бъдеш утеснен в душата си до смърт? И щеше ли да усетиш бича на търговците върху сърцето си, ако те не бяха усетили върху сърцата си бича от Господ твоя Бог?”

Прекрасни Исусе! Какво мога да Ти отговоря аз, когато в думите Ти е такава Светлина, на която нито може да се притури, нито да се отнеме! Затова казах на Исус:

“Господи, ако съм сторил нещо, то е поради голямата Ти Благост и Милост. Понеже сега в духа ми и сърцето ми изплуват истинските и верни думи на стиховете от посланието, които казват:

“А когато биваме съдени от Господа, с това се наказваме, за да не бъдем осъдени заедно със света...”⁵

Аз вярвам, Исусе, че дори тогава, когато са усетили бича Ти върху гърбовете си, то е било, понеже Си искал да ги спасиш, а не да ги осъдиш. Но мнозина не пожелаха да разберат всичко това и аз бях обвинен, че нося дух на осъждение...”

Тук Исус се усмихна и продължи:

“Ако някой не иска да бъде съден от Мен сега, ще бъде осъден от Мен после. Защото на Кръста Човешкият Син осъди греха в плътта Си. И ако днес вие сте Моята плът и Тяло, то да не осъдя ли греха в Тялото? Да държа ли в Тялото Си мерзост, която докарва запустение?

Но ето такава е първата рана, свидетелстваща на Кръвта Ми:

Първата рана е раната на бичуването!

⁵ (I Коринтяни 11:32)

Всеки, който слуша Гласа Ми и иска да изчисти Храма Ми от мерзостта, докарваща запустение, е обречен да пострада за Мене и да бъде бичуван от всичките поклонници на светския дух! На такъв Верен Мой служител, Аз, Господ и Бог Исус Христос, казвам:

Не бой се, служителю Мой! Защото ако и Кръвта Ми да тече от раните ти, тя няма да изтече! Затова предай доброволно живота си на похулване и душата си на бичуване, за да се намериш сред онези Мои скъпоценни люде, за които е писано:

“Други пък изпитваха присмехи и бичувания, а още и окови и тъмници; с камъни биваха убити, с трион претрити, с мъки мъчени; умираха заклани с нож, скитаха се в овчи и кози кожи и търпяха лишение, бедствия и страдания; те, за които светът не беше достоен, се скитаха по пустините и планините, по пещерите и рововете на земята...”⁶

И ако някой счита света за достоен, то и светът ще счита него достоен. Но ако не считате света за достоен, то пригответе се да получите първата Ми рана, на която свидетелства и Кръвта Ми.

А сега нека те заведе в разбиране на втората Ми рана...”

⁶ (Евреи 11:36-38)

4. РАНАТА ОТ ТРЪНЕНИЯ ВЕНЕЦ

Братко мой! Искам да знаеш, че раната от трънения венец превъзхожда по болката си ефекта от всички останали възможни рани. Години наред аз не съм разбирал тази рана. Години наред аз съм се бунтувал, когато Господ в наложено изпитание я е поставял върху главата ми. Истината е, че съм бил сляп за Живота Му. Истината е, че много повече ме е вълнувал личният ми егоизъм и собствена праведност, отколкото да отговоря на Божието очакване по Божий начин.

Нека преди да ти разкрия видението, което имах от Исус, ти кажа още няколко думи в Духа на това слово. Ти сам знаеш, че от грехопадението и до днес човечеството носи пасивите на Адам и Ева. Някога те съгрешиха и пред тях Всевишният изрече едни думи, пълни с голяма съдба в себе си. Защото когато Бог изгони от Присъствието Си Адам, му каза и думите:

“Понеже си послушал гласа на жена си и си ял от дървото, за което ти заповядах, като казах: Да не ядеш от него, то проклета да бъде земята поради тебе; със скръб ще се прехранваш от нея през всичките дни на живота си. Тръни и бодили ще ти ражда и ти ще ядеш полската трева...”⁷

Когато Отец изрича проклятие, то думите Му ще стоят. И те не само стояха от Адам до Христос, но стоят и от Христос, та до днес...

Какво имам предвид и защо искам да внимаваш именно на Божието предупреждение?

Ами погледни, братко мой, че за три години и половина, през които изцеляваше всяка болест и немощ между човеците и им благовестяваше Царството Небесно, за тези три години и половина падналото човечество реши да се реваншира на Спасителя. И като дар от непокаяните си сърца и отровени души, като заплата за чистото и Свято Дело, което извърши, Божият Син бе възнаграден с един трънен венец, за който венец лично събраха тръните и ги сплетоха. Искам да обърнеш внимание именно върху това. Именно върху факта, че Исус получи трънен венец...

Не ти ли напомнят нещо тези тръни?

⁷ (Битие 3:17-18)

Не каза ли Бог на Адам, че земята ще му ражда тръни и бодили? И ако Исус беше наречен от Павел **“Последния Адам”**, то това не иде ли да ти даде откровението, че каквото се падна като дял на първия Адам, такова се падна като дял и на последния?

Защото, братко мой, ако можех някак си да отида във времето на земния Христов Живот и Господ ми дадеше да зърна Лицето Му, аз бих Му сплел венец от най-прекрасните цветя. Бих потърсил с очите си рози, минзухари, полски кремове и теменуги. Бих потърсил онези прекрасни дарове на земята, които Отец облича в по-голяма слава от Соломон. И като бих коленичил пред Исус, поставил бих ги смирено на главата Му. Но ето, че онези, които бяха живите очевидци и свидетели на Делата Му, взеха та Му сплетоха венец от тръни...

Знаеш ли какъв е духът на думата **“венец”**?

Духът е такъв, че **“венец”** ще рече и сетнина, и краен смисъл, и слава дори. Защото когато Апостол Павел получава от Господ известие, че скоро ще бъде прибран от Небето, той записва ето такива думи:

“Защото аз вече ставам принос, и времето на отиването ми настава. Аз се подвизавах в доброто войнстване, попрището свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът (правдата), който Господ, праведния Съдия, ще ми въздаде в оня ден; и не само на мене, но и на всички, които са обикнали Неговото явление...”⁸

Виждаш ли каква беше радостта на Павел? Виждаш ли каква наслада има в надеждата му? Надежда за венец от Господ, който Сам Той ще положи върху главата на праведния Си слуга. А сега помисли не заслужаваше ли и Исус такъв венец в края на неуморното Си проповядване и служба пред Отца? Не беше ли Той най-достойният, на Чието Свято Дело подобаваше венец на слава и праведност? Защо тогава получи венец от тръни?

Ето този е въпросът, който се изтръгна от сърцето ми, докато Господ ме подготвяше за дълбоките Си откровения. Тогава моят Спасител ми даде видение. Аз бях в Гетсиманската градина и по Волята на Отца стоях пред коленичилиия Господ. И в самото видение чух Отец да казва на Сина:

⁸ (II Тимотей 4:6-8)

“Не очаквай венец на Слава и благодарение от това нечестиво поколение. Защото Писанието трябва да се изпълни и към престъпници да бъдеш причислен...”

В този миг около Господ аз видях Небесна Светлина. Вътре в самата Светлина имаше прекрасен Небесен венец. Венецът излъчваше състояние на преклонение, благодарение, възторг и най-вече - на Истинска Любов. Така разбрах, че Господ Исус винаги беше искал да получи такъв венец от човешките чеда, които бе хранил, изцелявал и докосвал. Но ето, че Отец вдигаше този венец. И в мига, когато го вдигаше, аз видях как Лицето на Исус се сгърчи в ужасна мъка и скръб. А Той тихо каза:

“Отче, ако е възможно нека Ме отмине тази чаша. Не обаче както Аз искам, но както Ти искаш...”

Миг след това видях и самият Сатана, който носеше в ръката си друг венец, сплетен от тръни. Той застана над главата на Исус и натисна венецът върху главата Му. И в този миг Спасителят започна да се моли още по-усърдно, а самите бодли на венеца, сложен от дявола, направиха рани по челото Му и Кръвта Му започна да капе по земята. Бях изумен от това видение. Чак сега разбирах, че миг, преди човеците да Му сплетат трънен венец, Господ вече беше получил духовната тежест и рана от един друг мерзостен венец, изплетен от самия дявол. Видението беше страшно. То беше такова, че без Божията Сила човек не можеше да понесе мъката Господна. Тогава Господ направи всичко това да се прекрати, а после отново застана до мен, като ми казваше:

“Положи в духа си и проумей в сърцето си всичко от това видение. Защото раната от трънения венец е най-ужасната и може да бъде понесена само с Моята Сила и твърдост...”

“А как, Господи, да разбирам тази рана?” - попитах аз. Тогава Исус каза:

“Да носиш трънен венец на главата си, ще рече да заживееш с най-голямото противоречие. Противоречието да бъдеш осъден без вина и да бъдеш намразен без причина. Противоречието да сееш добро, а да жънеш зло. Противоречието, на което най-добре свидетелства псаломът, който казва:

“Недей мълча, Боже, хвало моя; защото нечестиви уста и уста коварни се отвориха срещу мене, говориха против мене с лъжлив език; обиколиха ме тъй също с думи на омраза и воюват против мене без причина...”⁹

Забелязваш ли писаното? Забелязваш ли, че противниците не просто се отварят против Божия слуга, но го “обикалят” с думи на омраза?”

“Да, Господи! Забелязвам това!”

“А не ще ли да рече това обикаляне, че дяволът ти е сплел трънен венец? Не обикаля ли венецът главата така, както злите думи обикалят осветеното сърце?”

“Да, Исусе! И тук наистина има “трънен венец”, но аз никога не съм чел този псалом с Твоите очи, за да го разбера...”

“Виж тогава как продължава той. Защото Давид, молейки се, казва още и това:

“За отплата на любовта ми те ми станаха противници, но аз все съм на молитва. И въздадох ми зло за добро, и омраза за любовта ми...”¹⁰

Когато ти дадох видението, ти не Ме ли видя на молитва? И не въздадох ли на твоя Господ всичкото зло на сърцата си, заради всичкото добро, което Той им стори?”

“Да, Исусе! Всичко е точно така!”

Тогава Господ вдигна двете Си прободени ръце и ги постави над главата ми, сякаш да укрепи изцяло сърцето ми. А след това тихо каза:

“Сега вече разбра какъв беше тръненият венец на дявола върху главата Ми. Това бяха угнетяващите му мисли, които той се опитваше да Ми внуши! Това беше жестоката несправедливост, която Аз трябваше да изпия, като горчива чаша в Живота Си.

И не я ли изпиха така и Моите свидетели и последователи? Нима можеш да забравиш как умря дяконът Ми Стефан? Не ще ли да рече Стефан “носец венец”? И не го ли обкръжиха всички онези

⁹ (Псалом 109:1-3)

¹⁰ (Псалом 109:4-5)

тръни, на които той говореше с плам и трепет, за да го убият с камъни? Но ето, твоят Господ ти казва и нека го знаят всичките Ми Верни:

Не се опитвайте да сваляте трънения Ми венец от главите си и не се молете да въздам на вашето време върху противниците на благовестието Ми. Защото така би изчезнала Кръвта Ми от челата ви и би се възвеличила вашата праведност, а не Моята. Нека всеки, който има трънен венец, да моли Господ за Сила и Аз ще му дам да издържи. Защото, ето, още много малко, и ще Ме видите. Защото Човешкият Син ще дойде в Славата Си. А там, на Моята сватбена вечеря, ще събера около Себе Си онези, които издържат в Моите изпитни и не се съблазняват поради злото, което иде. Колкото до останалите, те ще заридаят, защото ще се сбъдне писаното:

“Ето, иде с облаците, и ще Го види всяко око, и ония, които Го прободоха; и всички земни племена ще възридаят за Него. Така е. Амин!” ¹¹

Колкото до раните върху ръцете Ми и нозете Ми, виж за това в следващото Ми посвещение към теб...”

Така Господ прекрати видението Си към мен. И аз, скъпи ми братко, усетих, че съм започнал да нося трънен венец още от началото на моето посвещение в Божия Пророчески Дух. Защото се сбъдна всичко, за което Господ ми говори тук. И за отплата на Любовта Божия, с която Исус ме зареди, мнозина ми станаха противници и побързаха да скъсат и изгорят всичкото слово, което Господ им даваше даром. Аз ще продължа да нося тръните на главата си и ако си повярвал на думите Господни, описани тук, започни да носиш такъв венец и ти. Защото в огъня на най-голямото страдание ще изживееш и най-голямото чудо в живота си. Понеже Словото винаги действа. И ако за Исус беше записано, че в мига на върховна скръб се яви ангел и Го укрепяваше, то помисли Кой ще се яви в скръбта на твоя живот, за да те укрепи... Аз казвам “Амин” на Неговата вярност и Сила да ни опази от всяко зло! Амин и Амин!

¹¹ (Откровение 1:7)

5. РАНАТА ОТ ГВОЗДЕИТЕ В РЪЦЕТЕ И НОЗЕТЕ

Знаеш ли колко много хора четат Словото с такъв диоптър на късогледство пред сърцата си, щото буквата не само че ги убива, но прави и самите тях убийци?

Такива хора с късогледа вяра са решили да ходят по възможно най-широкия път с проповядване на най-лесното влизане в Царството. Но такава влизане няма. И такъв път няма. Защото подобно влизане и път са чисто и просто миражи в пустинята на най-отвратителното и мерзостно тщеславие, в което затъват хиляди църкви. Аз не искам да те плаша с това. Аз не искам да ти отнемам и радостта от Спасението. Аз просто искам да пораснеш към Спасение, а не да си вярваш, че Исус е свършил всичко, а от теб се иска само да отидеш на сватба. Нека сега ти прочета едни думи на Апостол Павел, защото вярвам, че са казани с такава категоричност, щото и слепият ще ги види и глухият ще ги чуе:

“Но знаем, че всичко съдейства за добро на тия, които любят Бога, които са призовани според Неговото намерение. Защото, които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя, а които предопредели, тях и призова; а които призова, тях и оправда, а които оправда, тях и прослави...”¹²

Виждаш ли как апостолът ти е казал, че Отец ни прави съобразни на Сина Си? А сега помисли! От кой миг Отец започна да ни прави съобразни на Своя Син? Не от онзи миг ли, когато Синът Му се възнесе и седна отдясно на Силата Му? Не засвидетелства ли това дякон Стефан, като каза:

“Ето, виждам небесата отворени и Човешкият Син стоящ отдясно на Бога...”¹³

И ако Отец започна да ни прави съобразни на Сина Си след като Той се възнесе и седна до Него, то помисли с какво е зареден Святият Дух, Който се изля в деня на Петдесетница?

¹² (Римляни 8:28-30)

¹³ (Деяния 7:56)

Защото Истината на Бога ще потвърди в сърцето ти, че Святият Дух е зареден със Силата да изобрази в теб Онзи Исус, Който стои отдясно на Бог Отец! А Той стои пред Него с едни вечни белези. Белези на ръцете и нозете, и белег на реброто Си. Знай тогава, че когато Отец поиска да те види съобразен на Своя Син, Той ще иска да види не само Образа на Своя Единороден Син, но и белезите, които Исус получи във времето на Своето Свято служение за Отца. Каж ми тогава:

Готов ли си за Небето? Имаш ли ясно изразени раните Господни върху себе си, така, както ги имаше Павел?

Защото ще ти кажа и това, че когато Господ ме вдигна в Небесни места, за да видя Неговите служители, аз видях, че всичките Му служители до един имаха раните Господни върху себе си.

Разбираш ли каква съдбоносна сила се крие тогава в думите на Исус? Разбираш ли, че ако не живееш Словото Му, като вдигнеш кръста си, за да Го следваш, то измежду всички човеци си най-достоеен за съжаление, защото измамно заблуждаваш себе си, че ще бъдеш един ден при Него, когато дори не си поискал да пострадаш за Името Му?

Ето затова ще те моля да паднеш на колене пред Исус и да Го молиш да те облече с онази Сила, която ще ти е нужна, за да придобиеш раните Господни.

А сега искам да знаеш, че когато се отречеш от себе си и вдигнеш кръста си, за да следваш Исус, ти си се отрекъл не просто от собственото си "аз". Не! Ти си се отрекъл от всички, които служат на "аз"-а си и не желаят да се съразпнат с Господ! С такива ти повече няма да намериш общ език. Защото когато те влязат на място на мерзост, докарваща запустение, ще започнат да се хихикат и викат "Алелуя", а ти ще бъдеш погнусен и отвратен от такова място. Такива ще се поклонят пред всеки търговец, а ти ще извадиш бича на ревността. Такива ще те хулят, че не тичаш с тях в същата крайност на разврата, а ти ще бъдеш докоснат и подбуден от Исус да се отделиш и да излезеш изсред тях...

Каж ми тогава, братко мой, какво ще бъде отношението на такива вярващи към теб от този момент нататък? Не е ли късогледата вяра толкова късогледа, защото да забелязва само пълзящи гадини и насекоми, на които

да се кланя и които да превъзнася? И ще може ли да види тази късогледа вяра един волен гълъб, летящ високо в Небето?

Не! Това просто не може да стане, защото вярата стига само до там, до където е прицелът ѝ. Днес има вяра за финансов просперитет и прицелът ѝ стига само до кулоарите на банката. Днес има вяра в един човешки Логос и прицелът ѝ стига само до гланцираната диплома. Но онази, истинската Вяра, която Исус ни завеща, не се намира на земята. Ти ще я спечелиш в сърцето си само, ако се съразпнеш с Господ. Защото тогава не ти, но Той ще вярва вместо теб. А Той знае как да вярва. И Неговата Вяра идва тогава, когато умре своята. Кръстът е мястото, където ще оставиш своята вяра и ще прегърнеш Неговата!

Затова нека сега ти разкрия видението, което Исус ми даде, за да ми покаже духовно Своите Верни последователи. Отново се намирах пред кръста на Голгота и гледах на моя Господ, Който бе блъснат от римския войник на земята и след това още няколко войници връзваха ръцете Му и държаха нозете Му, за да ги приковат с гвоздеи към дървото. В този момент, докато гледах разпъването, Небето над мен потъмня и цялата земя потъна в мрак. И един светъл лъч проряза тъмния свод, заставайки на кръста и разпнатия Господ. А от Исус започна да възлиза ослепителна Светлина, така щото очертанията на кръста буквално се изгубиха. В този миг от Небето дойде Глас, който казваше:

“Ще ти преумножа скръбта в бременността; със скръб ще раждаш чедо; и на мъжа ти ще бъде подчинено всяко твое желание и той ще те владее...”

Когато говоренето на Небесния Глас се прекрати аз отново видях ясно Кръста, за да бъда шокиран и разтърсен до дъното на сърцето си. Там, на Кръста, вече не беше Господ Исус, а Неговата Невяста, Църквата. Тя беше уподобена на жена, върху чието лице бе изписано смирение и скръб. Самата Невяста също беше разпната, а от ръцете ѝ и нозете ѝ се стичаше Христовата Кръв. В този момент усетих до мен присъствието на Господ, Който ми казваше:

“Виждаш ли Истинската Ми Невяста? И разбра ли Гласът от небесата?”

Отговорих:

“Господи, мисля, че Гласът беше на Отец и в думите Му аз разпознах обещанието, което Той даде на Ева, миг преди да я изгони от Райската градина...”

Тогава Исус продължи:

“Гласът действително беше на Отец Ми, а думите - Неговото Свещено действие, миг преди свършека на света. Защото Отец Ми не е готов да приеме в Дома Си каква да е невеста. Той може да приеме само онази Невеста, която е станала с Младоженеца една плът, за да се сбъдне изреченото от Адам:

“Тази вече е кост от костите ми и плът от плътта ми. Тя ще се нарече жена, защото от мъжа бе взета. Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си и те ще бъдат една плът...”

Помисли тогава! Ако днес дяволът кара мнозина повторно да разпъват Господ в сърцата си, то няма ли върху Тялото Ми отново да дойдат белезите от раните Ми? И ако Църквата е Моето Тяло, то защо още се чудиш на самото видение? Не иде ли то да ти покаже, че последните гвоздеи на последните слуги на Рим отново ще се забият в Тялото на твоя Господ? И всички, които са една плът с Мене, ще усетят болката от гвоздеите, както я усещах и Аз.

Ето затова последната Ми Невеста ще дойде при Мен разпната и прободена от всички поклонници на Рим, който е духовното въплъщение на светския дух. А така отново и отново ще се изпълни древното Слово, което Отец Ми говори на жената на първия Адам, защото то иде като товар и върху жената на Последния Адам. Затова казвам на всичките Си Верни:

“Ще преумножа скръбта ви в истинското благовестие. И на Мен ще бъдат подчинени всички ваши желания. И Аз ще ви владее...”

Спомни си какво благовестие проповядваха Моите апостоли? На какво учеха всички повярвали?”

Докато Господ ми говореше в сърцето ми вече бяха изплували истинните стихове от “Деяния на Апостолите”. И аз казах на Господ:

“Исусе, за Твоите истински свидетели беше писано, че:

“...утвърждаваха душите на учениците, като ги увещаваха да постоянстват във вярата, и ги учеха, че през много скърби трябва да влезем в Божието Царство...”¹⁴

Едва прочел стиховете, Господ допълни в сърцето ми:

“Има ли по-голяма скръб от скръбта на раните Ми? Има ли по-голяма болка от болката, с която виждаш как в сърцето ти се забиват гвоздеите на светския дух? Има ли по-голямо страдание от страданието да показваш Моя Пример, а кучета, хиени и вълци да крещат и да те наричат “антихрист” и “еретик”, само защото не искаш да се поклониш на Мамон, както го сториха те? Но колцина са тези, които ще се разпнат за Мене? Колцина са тези, които и в разпъването си да не чувстват достойни себе си, както стори това Апостолът Ми Петър?

Защото той, който изнесе на плещите си делото на благовестието, не намери себе си за достоен и настояваше и умоляваше да го разпнат с главата надолу.

И ето такива служители иска да намери Сърцето Ми!

Служители, които помнят, че Църквата е Моя и те не са свои си!

Служители, които с целия си живот показват и доказват, че на Господ е покорено всяко тяхно желание и Той ги владее!

Колкото до гвоздеите, с които днес се разпъват последните Ми Верни, то ти помисли върху думите, с които ви предупредих в “Евангелието от Матей”.

Не казах ли Аз, че любовта на мнозинството ще охладнее?

И ако нещо охладнява постоянно, то идва миг да стане студено. А когато и студеното охладнее, идва миг да стане каменно. А когато и каменното охладнее, то става желязно. И ето такова желязно поколение днес е напълнило църковните храмове. Поколение, за което беше написано:

¹⁴ (Деяния 14:22)

“Има поколение, чиито зъби са мечове и челюстните му зъби ножове, за да изпояжда от земята сиромасите и немотните сред човеците...”¹⁵

Защото когато помраченото мнозинство проповядва доктрини за земна слава и богатства с нескрита похот и сребролюбие, то тогава наистина се изпояждат сиромасите и немотните Ми. Защото такива се сочат с пръст от църковни богаташи и биват унижавани, че е слаба вярата им. Моите бедни наистина чувстват как гвоздеи на всеобщо презрение и хула прободат сърцата им. И онези чисти, които са Моите ръце, за да вършат Делата Ми и Моите нозе, за да вървят по Пътя Ми, биват разпнати с гвоздеите на мерзостта. Сега разбираш ли какво ще рече да имаш в себе си рани Господни върху нозете и ръцете си?”

“Да, Господи! Сега разбирам, че да имам Твоите рани ще рече да направя Небето свое отечество, така щото светът да е разпнат за мен и аз да бъда разпнат за света. Да имам раните Ти ще рече да се посветя само на Твоята Небесна кауза и да приема без ропот и в съвършено смирение всички гвоздеи, с които лукавият би ме атакувал в яростта си...”

Господ се усмихна и допълни:

“Знай тогава и нека го знаят всички, че днес е най-големият изпит за сърцата от създанието на света.

Днес Отец Ми ще събере и подпечата със Завета Ми всички, чиито нозе и ръце са били прободени по причина на Мене. И Моята Невяста, миг преди грабването и сватбената вечеря, ще приеме в себе си Моите рани, за да участва и в Моята Слава. А колкото до това как да превъзмогнете над яростта и омразата на дявола, то виж и последната Ми рана - раната в Моите ребра...”

¹⁵ (Притчи 30:14)

6. РАНАТА В РЕБРАТА ОТ КОПИЕТО НА РИМ

Скъпи ми читателю! Една от най-важните духовни опитности, която Господ ми даде да придобия през всички години на общението с Него, бе тази, че аз разбрах за съществуването на ненарушим духовен принцип. Принцип, който се състоеше в това, че колкото Господ става по-реален за човека, толкова вратата на Спасението става все по-тясна. Защото Спасението не е в нас, а в Него. И ако ние се изменяме, Той не се изменя. Трагичното и катастрофалното в мисленето и мотивацията на последните поколения християни бе това, че те изместиха прицелната точка на Вярата и решиха, че на земята има достатъчно ясни модели на богоугодност и не е нужно чак толкова да се взираме в Начинателя и Усъвършителя на Вярата, след като словомелачката на плътския ум създаде стотици и хиляди учебници по теология. Така се стигна до момент, (говоря по човешки), че на човек вече му стана абсолютно достатъчно да види една снимка на Еверест и да заживее със самочувствие, че е алпинист. Но било, че се смята за алпинист, Еверест ще си остане толкова високо, колкото е.

Така е и с много християни. Те си вярват, че са познали Христос и Христос лично ги познава. Но било, че си вярват или не си вярват, изпитът от Отца ще стои в живота на всеки от тях. И истинските Божии чеда ще си проличат ясно едва когато приемат на себе си раните Господни. Колкото до останалите, които ще се поклонят на дявола, за да избегнат раните, то те ще приемат и дела си на времето си.

А сега искам много да внимаваш в тази тема, защото в нея има тайни, замълчани от хилядолетия. Аз ясно разбрах тези тайни, когато Господ ме направи участник на двете видения, които ми даде. Ето и първото видение.

Аз отново бях пред Голготския кръст и виждах как моят Господ вече беше предал Духа Си на Отца. Над самия Голготски кръст видях и дявола, заобиколен от много началници на Злото. Луцифер сияеше и казваше на всичките си подчинени:

“Той е мъртъв! Той вече е мъртъв и няма да ми пречи! Но за по-голямо успокоение на сърцето ми искам да Го прободете и в ребрата, защото там беше Силата Му от Йеова...”

Товага един от римските войници се приближи към разпнатото Му Тяло и заби копието си в ребрата Му. А от прободеното място изтекоха вода и кръв. Самата вода и кръв в това видение светеха, така щото светлината им докосна сърцето на един от войниците. И войникът, гледащ пробитите ребра на Исус, тихо каза:

“Наистина, Този беше Божият Син...”

Така разбрах, че в самите ребра, от които изтекоха вода и кръв, имаше Сила от Бога. Сила, толкова голяма, щото докосна сърцето на езичника и той изповяда Сина на Бога. В следващия миг аз вече бях паднал на колене и молех Господ да ми разкрие тайната на това видение. Господ ме послуша и направи видението да се прекрати, като дойде до сърцето ми и ми казваше:

“Запомни и предай на всичките Ми братя и сестри онова, което видя във видението. Защото именно с прободането на ребрата Ми дяволът извърши най-голямото зло против Мен. И както го направи някога, така го прави и днес...”

Слушах Исус и не Го разбрах. Затова отново Го попитах:

“Господи, защо дяволът каза на началниците си, че в ребрата Ти е била Силата на Бог Отец? Не мога да разбера това...”

В този момент Исус се усмихна и хвана ръката ми. А след това я приближи към Тялото Си, като ми каза същите думи, които беше казал на Тома:

“Дай ръката си и тури я в ребрата Ми; и не бъди невярващ, а вярващ...”

Така аз сложих пръстите си в прободната рана на моя Господ, а с духа ми стана нещо чудно. Заля ме Светлина, каквато не беше ме заливала. Чувствах се съединен завинаги с Исус и все още не разбирах пълнотата на тайната, която ми се разкриваше. А Той се смили над немоцта на ума ми и отново ми даде видение. Аз бях в Господната градина в Едем сред великолепието и съвършенството на Божиите творения, където погледът ми съзря Адам, който беше легнал всред гъста зелена трева и очите му бяха затворени, защото спеше. Така до него се приближи моят Господ. И като се наведе над Адам, докосна с ръката Си мястото до ребрата му. А

ръката Господна буквално отдели едно от ребрата на Адам и го вдигна. След това Господ отново се наведе над спящия Адам и като докосна тялото му на мястото, откъдето беше взел реброто, запълни го с плът...

В този миг Този мой прекрасен Създател се обърна към мен и ми каза:

“Сега разбираш ли, че от реброто на първия Адам аз направих Ева?”

“Да, Исусе! Разбирам това!” - отговорих аз. А Господ продължи, като казваше:

“Ако от реброто на първия Адам Господ направи първата Ева, то няма ли от реброто на Последния Адам Отец да направи Последната Ева?”

“Да, Исусе! Точно така е!” - отговорих отново аз. А Господ отново продължи да ми говори, като казваше:

“Виж сега първия Адам. Виж голотата му и помисли върху следното: Срамуваше ли се Адам, понеже беше гол?”

“Не, Исусе! Адам не се срамуваше. Понеже е писано, че:

“...и двамата, човекът и жена му, бяха голи и не се срамуваха...”¹⁶

Тогава Исус продължи с въпрос, който беше отваряне на ослепително светла врата:

“Кой от Моите слуги знаеше, че е роден от плътта и костите на последния Адам, за да заживее с вярата, че е Последната Ева? Кой не пожела да се облече с нищо от света и остана гол, но не се срамуваше? Кой заявяваше в посланията си, че и до този час се скита гол?”

Отговорих с вълнение:

“Господи, това беше Апостолът Ти Павел. Той знаеше, че е роден от Тебе. Той знаеше, че няма нищо от този свят и затова беше гол за света. И когато мнозина си мислеха, че се срамува, същият този, роден от костите Ти и от Плътта Ти Павел, заяви:

¹⁶ (Битие 2:25)

“Защото не се срамувам от благовестието Христово, понеже е Божия сила за спасение на всекиго, който вярва...”¹⁷

Исус се усмихна и продължи, като казваше:

“Сега разбираш ли къде се насочва копието на Рим?

Сега разбираш ли коя е най-страшната атака на дявола?

Кажи на всичките Ми Верни да знаят, че:

Копието на Рим се насочва, за да се забие в благовестието Христово, на което свидетелстват ребрата Господни! Защото всеки, който е повярвал в Мене, е създаден от Моята плът и от Моите кости!

Затова Господ вашият Бог ви предупреждава с думите Си:

Днес и до свършека на света дяволът ще издига служители в духа на Рим, които няма да имат никаква друга цел, освен да прободат и унищожават Силата на Моето благовестие.

Днес и до свършека на века дяволът ще накара мнозина да се срамуват от благовестието Ми, понеже то ги иска голи за света, но облечени с Мен за Небето.

Днес и до свършека на света копието на светския дух ще се забива в ребрата Господни, за да унищожи Силата на Бога, която създава Църквата. И само съвършено смирените Ми и напълно отдадени на Мен служители ще извършат Евангелските знамения на Моите кръстни рани. Защото когато копието на светския дух прободне ребрата на Моите, то Моите няма да отговорят на копието с копие, но от сърцата им ще изтече само Дух, Вода и Кръв.

“Защото три са, които свидетелстват: Духът, водата и кръвта; и тия три са съгласни...”¹⁸

Затова вече не призовавам, но заповядвам:

Напуснете онези събрания, в които не проповядва Святият Дух, но духът на Рим. Защото събрания, в които се проповядва финансов просперитет и светска теология, имат за началници римски войници с копия, готови всякога да извършат очакването на лукавия.

¹⁷ (Римляни 1:16)

¹⁸ (I Йоаново 5:8)

Пребъдвайте в Моето благовестие, защото то ще ви даде Силата на Моите кости. И нека Духът на Истината, Водата на Покаянието и Кръвта на Спасението, бликват от сърцата ви всякога, когато дяволът се опитва да ви прободее с духа на света.

Само така ще пребъдете в Мене! Само така ще възвеличите в живота си раните на Господ вашият Бог! Само така ще отговорите на вика на Кръвта Ми!

Ето, ида скоро! И ще Ме видят онези, които Ме прободоха! И ще взема при Себе Си онези, в които позная Моите страдания! И ще положи венец на праведност върху главите на всички, които не се срамуват, че са голи за света, но със словото на собственото си свидетелство и чрез Кръвта Ми са победили княза на този свят!

Аз го изговорих! Аз го изрекох!"